

ชีวิตของเราเกิดมาทำไม เกิดมาเพื่ออะไร
เพื่อทำภารกิจที่หาทำไม่ได้ยากมาก ต้องทำตลอดและเปลี่ยน
ไปตามยุคตามสมัยการเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็ว วิทยาการ
เปลี่ยนแปลง ซึ่งเปลี่ยนแปลงตลอดเวลา ตามประวัติศาสตร์
ของชีวิตที่เพิ่มขึ้น.

เราคิดถึงเหตุผลในทรมานที่มีชีวิตอยู่

- 1. ทำสิ่งที่เรารัก
- 2. ทำสิ่งที่เราชอบ
- 3. ทำสิ่งที่ได้รับสิ่งตอบแทน
- 4. ทำสิ่งที่ใครต้องการ

การค้นพบเหตุผลในทรมานที่มีชีวิตอยู่ จะเป็นคำตอบของตัวมัน
ถ้าเลือกทำสิ่งที่รัก และชอบ มันจะเป็นเพียง ความหลง
ใหล ที่ไร้ค่าตอบแทน.

ถ้าเลือกทำสิ่งที่ชอบ และได้รับค่าตอบแทน มันจะเป็นเพียง
อาชีพ ที่ไร้ความสุข

ถ้าเลือกทำสิ่งที่ได้รับค่าตอบแทน และใครต้องการ
มันจะเป็นเพียง งานๆ หนึ่ง

ถ้าเลือกที่จะทำสิ่งที่ใครต้องการ และเรารักที่จะทำ
มันจะเป็นเพียง สิ่งที่เราต้องทำ

แต่ถ้าเราสามารถทำทั้ง 4 อย่าง ไม่ได้ติดขัด เราจะทำได้
เรื่องๆ ใดๆ อย่างไม่เหน็ดเหนื่อย ทำสิ่งที่มีคุณค่า และใครต้องการ
คนที่คนทำมัน โดยเราได้รับสิ่งตอบแทนที่มันเป็นอัตโนมัติ

การค้นพบเหตุผลในทรมานที่มีชีวิตอยู่ ขึ้นอยู่กับ ความรู้สึก
ความดี ความเสีย เกิดมาแบบนี้ทำไม สักวันเท่าไรดี
ชีวิตของตัวเอง เมฆาฝน และทั้งอะไรก็ให้สิ่งๆ เรา จากใจ
Om / 2015

1. 10/10/2020

2. 10/10/2020

10/10/2020

10/10/2020

10/10/2020

10/10/2020
10/10/2020
10/10/2020

คนเราเกิดมาเพื่ออะไร

1. คนเราเกิดมาเพื่อรู้ปริยส์จสิ คือ ทุกข์ สมุทัย นิโรจ มรรค

คือรอบรู้เรื่องทุกข์ที่เกิดจากหุ ตา จมูก ลิ้น กาย ใจ

รู้ ผลของการเกิดทุกข์

รู้ เหตุ ของการเกิดทุกข์

2. เกิดมาเพื่อใช้กรรมที่ยังไม่ได้ชดใช้

นายภคเศฏฐิ ศิวิลัย

สนง.ปศุสัตว์อำเภอบ้านฉาง

คนเราเกิดมาทำไม

ไม่ว่าเราจะเกิดมาในชีวิตแบบไหน เชื่อได้ว่าตลอดช่วงการใช้ชีวิตไม่มีใครหรอกที่จะสุขหรือทุกข์ 100% จะต้องมีช่วงที่มีความสุขก็ให้เก็บความรู้สึกนั้นไว้ เมื่อเวลาที่มีความทุกข์ให้เอาความรู้สึกนั้นมาเยียวยาและพร้อมที่จะต่อสู้และเดินหน้าต่อไป ที่สำคัญคนในครอบครัวต้องหมั่นสังเกตและพูดคุยเพื่อสร้างบรรยากาศดีๆ ให้เกิดพลังในการต่อสู้และเป็นกำลังใจให้กันและกัน แต่สังคมก็หมั่นหน้าในปัจจุบันที่ทุกคนไหลห่อคย่นอยู่หน้าจอทำให้สมาชิกในครอบครัว เพื่อนร่วมงานขาดการปฏิสัมพันธ์กันอย่างเห็นได้ชัด คำถามคือ เราจะใช้ชีวิตอยู่หน้าจอและให้มือถือมีอิทธิพลกับชีวิตของเรามากกว่าคนเป็นๆ เช่นนี้หรือ.

เกิดมาเพื่ออะไร

คำถามนี้วนกลับมาอีกครั้ง "คนเราเกิดมาเพื่ออะไร"

...มองในมุมศาสนา...

ศาสนาพุทธกล่าวว่าคนเราเกิดมาเพื่อชดใช้กรรม

ศาสนาคริสต์กล่าวว่าคนเราเกิดมาไถ่บาปและมีชีวิตใหม่อยู่กับพระเจ้าเป็นเจ้า

ศาสนาอิสลาม... ไม่รู้

แต่ดูๆแล้วทุกศาสนามุ่งไปยังที่จุดเดียวกัน "คนเราเกิดมาเพื่อทนทุกข์เพื่อความสุขหลังความตาย"

แต่ส่วนตัวก็คิดว่าทุกอย่างคือมโนภาพ ทุกอย่างคือจินตนาการ เราไม่รู้หรอกว่ามีใครรอเราอยู่หลังความตายหรือไม่ เราไม่รู้หรอกว่าเราทำดีแล้วเราจะได้ขึ้นสวรรค์หรือทำเลวได้ลงนรกจริงหรือ แต่พระเจ้า สวรรค์ และนรก คือสิ่งยึดเหนี่ยวเดียวที่จะทำให้พวกเรามนุษย์ทำดีได้

แล้วแปลว่าคนเราเกิดมาเพื่อตายหรือ? หลายครั้งที่คนเราคิดอย่างนั้น เราก็มักเคยคิด แต่อีกคำถามที่ฟังแล้วจิตใจเหลือเกินก็พุ่งเข้ามา "ถ้ารู้ว่าเกิดมาเพื่อตาย ทำไมไม่ฆ่าตัวตายไปเลยหละ จะได้จบ

ครั้งหนึ่งผมยืนมองไปที่ผู้คนนับพันที่เดินขวักไขว่ แล้วตั้งคำถาม "พวกเค้าเกิดมาทำไม" เอาแล้วสิ ตัวเองยังไม่รู้ว่าเกิดมาทำไม ยังจะไปดูอีกว่าคนอื่นเกิดมาทำไม แต่สุดท้ายก็ได้คำตอบ "เค้าเกิดมาเพื่อเป็นเค้า" จึงเกิดอีกคำถาม "ถ้าเราเกิดเป็นเค้า เราจะเป็นยังไงนะ" อีกคำถามหนึ่งก็พลันเข้ามาในหัวทันที "เราไม่ได้เกิดมาเป็นเค้า และก็ไม่มีทางเกิดเป็นเค้า เราเป็นเรา จะคิดไปทำซากอะไรวะ!" ผมได้แต่ยิ้มมุมปากแล้วพูดกับตัวเองว่า "ทำตัวเราให้ดีที่สุดละกัน"

สุดท้ายก็ยังไม่ไม่มีใครรู้ว่าเราจะมีชีวิตอยู่เพียง 70-80 ปีหรือจะได้อยู่ไปตลอดกาล แต่ที่แน่ๆคือตอนนี้เรายังมีชีวิต เมื่อวานเป็นยังไงช่างมัน พรุ่งนี้จะเป็นยังไงเราไม่รู้ ทำวันนี้ให้ดีที่สุดละกัน

จริงๆรู้แล้วหละว่าเราเกิดมาทำไม เกิดมาเป็นหมอรักษาสัตว์หรือ? เปล่า แต่เกิดมาเพื่อชดใช้กรรมนี้แหละ แต่ก็ต้องทำให้กรรมเหล่านั้นเกิดประโยชน์แก่ตัวเองด้วย สิ่งเหล่านี้ก็คือสิ่งที่เค้าเรียกว่า "เป้าหมายชีวิต" นั่นเอง

เลยต้องมานั่งคิดถึงเรื่องพวกนี้ว่า "คนเราเกิดมาเพื่ออะไร" ถึงจะเป็นคำถามปลายเปิดที่ไม่มีคำตอบที่แน่นอน ไม่มีใครตอบถูก ไม่มีใครตอบผิด แต่มีคำตอบที่ สุดคือ **"เราต้องทำวันนี้ให้ดีที่สุด"**

มุมมองของ

เกษตร พอพรรณ

สนง.ปศุสัตว์อำเภอบ้านธิ

การที่เราเกิดมาเป็นมนุษย์ เรามีชีวิตเพื่ออะไร

เมื่อเราเกิดมาเป็นมนุษย์ เรามีชีวิตอยู่เพื่อทำหน้าที่ หน้าที่ที่จะต้องทำมีอยู่สองประเภท ประเภทแรก หน้าที่ต่อผู้อื่นและสิ่งอื่น ประเภทที่สอง หน้าที่ต่อตนเอง

หน้าที่ต่อผู้อื่น ได้แก่ หน้าที่ต่อบุคคลที่เราสัมพันธ์ด้วย นับตั้งแต่บุคคลใกล้ชิดที่มีความสัมพันธ์กันแนบแน่นในครอบครัว เช่น มารดา บิดา สามี ภรรยา บุตร ญาติพี่น้อง ห่างออกไปก็มีมิตรสหาย บุคคลในองค์กรที่เราร่วมงานด้วย ตลอดจนผู้คนในสังคม ไม่เว้นแม้แต่สัตว์เลี้ยง ซึ่งเราจะต้องปฏิบัติต่อบุคคลดังกล่าวตามขนบธรรมเนียม ประเพณี ค่านิยม กฎระเบียบข้อบังคับ และพันธกรณีที่มีต่อกัน การปฏิบัติหน้าที่ดังกล่าวมีเป้าหมายที่จะอยู่ร่วมกันโดยสันติสุข จึงต้องยึดหลักของการทำเพื่อประโยชน์ตนและประโยชน์ผู้อื่น ไม่เบียดเบียนตน ไม่เบียดเบียนผู้อื่น อยู่อย่างเอาใจเขามาใส่ใจเรา รู้จักรับผิดชอบในหน้าที่ รู้จักข่มใจต่อสิ่งที่ไม่ดีทั้งหลาย มีความอดทนอดกลั้นต่อความทุกข์ยากลำบาก ทั้งทางใจและทางกาย รู้จักเสียสละแบ่งปัน รู้จักให้อภัยผู้อื่น นอกจากนี้ควรใช้หลัก พรหมวิหารธรรม อันได้แก่ เมตตา กรุณา มุทิตา และอุเบกขา มาเป็นแนวทางในการอยู่ร่วมกับผู้อื่น ธรรมดังกล่าวเป็นหลักธรรมกว้างๆ แต่ก็ใช้ได้ผลดี

หน้าที่ต่อสิ่งอื่น หมายถึงต่อสิ่งที่ไม่มีชีวิตจิตใจ เช่น ของใช้เพื่อการยังชีพและประกอบธุรกิจการงาน เราก็ต้องมีหน้าที่ดูแลรักษาเพื่อยืดอายุการใช้งานหรือชะลอความเสื่อม อย่างไรก็ตาม วัตถุประสงค์ของทั้งหลายมีธรรมชาติที่จะต้องเสื่อมไปเป็นธรรมดา ต่อให้ดูแลรักษาดีเพียงใดก็ตาม ก็ไม่สามารถทำให้มันคงอยู่ในสภาพเดิมได้

หน้าที่ต่อตนเอง ประการแรก หน้าที่ในการเลี้ยงดูกาย คนส่วนใหญ่จะเอาใจใส่ในการเลี้ยงดูกายอยู่แล้ว โดยเฉพาะอาหารการกิน จะเลือกกินแต่อาหารที่ตนชอบ แม้ว่าอาหารบางอย่างจะไม่ใช่ประโยชน์ต่อสุขภาพ หากบริโภคเข้าไปมากๆ กลับเป็นผลเสียต่อสุขภาพด้วย โรคภัยไข้เจ็บหลายอย่างจึงเข้าทางปาก การดูแลรักษาร่างกายก็เพื่อให้มีอายุยืนยาว มีสุขภาพดี แต่ต่อให้ดูแลรักษาสุขภาพดีเพียงใดก็ตาม ร่างกายก็ต้องแก่ เจ็บ และตายเป็นธรรมดา ไม่ต่างไปจากการดูแลรักษาวัตถุสิ่งของเลย เราจึงต้องเตรียมใจที่จะยอมรับความแก่ ความเจ็บ และความตายซึ่งกำลังเดินทางเข้ามาด้วยใจที่กล้าหาญ ไม่หวั่นไหว เพราะเป็นความจริงที่ทุกคนจะต้องพบ

หน้าที่ต่อตนเองอีกประการหนึ่งก็คือ การดูแลรักษาและพัฒนาจิตใจ ซึ่งมีความสำคัญที่สุดสำหรับการเกิดมาเป็นมนุษย์ จิตที่ได้รับการพัฒนาแล้วจะนำสุขมาให้ นอกจากนี้จะทำการสิ่งใดก็ย่อมดี นำคุณประโยชน์มาสู่ตนเองและผู้อื่น คนเราจะดีจะชั่วจะสุขจะทุกข์ ก็ขึ้นอยู่กับจิตของตน ทุกคนต่างก็ปรารถนาความสุข แต่กลับสร้างทุกข์ให้ตนเองอยู่ร่ำไป เรารู้ว่าอารมณ์เหล่านี้เป็นทุกข์ เช่น ความโกรธ ความเครียด ความวิตกกังวล ความห่วงใย ความอิจฉาริษยา ความเหงาซึมเศร้า แต่เรากลับปล่อยให้อารมณ์เหล่านี้บางอารมณ์เกิดขึ้นกับตนเองทุกเมื่อเชื่อวัน โดยไม่สามารถระงับยับยั้งหรือสลัดละวางออกจากจิต กลับสร้างความทุกข์เคยเป็นพฤติกรรมของจิตจนยากที่จะแก้ไขได้

ว่าที่ ร.ต. อภิวัฒน์ ธนารัตน
นักวิชาการสัตวบาลปฏิบัติการ

เราเกิดมาเป็นมนุษย์ เรามีชีวิตอยู่เพื่ออะไร

การได้เกิดเป็นมนุษย์นั้นแสนยากมาก เมื่อได้เกิดเป็นมนุษย์แล้ว ได้มีโอกาสพบพระธรรม คำสอนของพระพุทธเจ้า ก็เป็นสิ่งที่ยากมากเข้าไปอีก และเมื่อได้พบพระธรรมแล้ว เป็นผู้สนใจในหนทางที่ถูกต้องและมีศรัทธาในพระธรรมที่ถูกต้องยิ่งยากขึ้นไปกว่านั้น แต่ขณะนี้ก็ถึงพร้อมแล้ว ในสิ่งที่กล่าวมาพระพุทธองค์ตรัสว่า ขณะอย่าล่วงเลยพวกท่านไปเสีย เพราะบุคคลที่ล่วงเลยขณะไป ย่อมพากันยึดยึดกันไปในรก ดังนั้นขณะอย่าล่วงเลยไป คือ ขณะที่ได้ฟังพระธรรม ศึกษาพระธรรม และขณะที่ปัญญาเจริญขึ้นนั่นเอง ดังนั้นโชคดีแล้วที่ได้เกิดเป็นมนุษย์ ได้พบพระธรรม และ ควรเข้าใจว่าความทุกข์นั้นเป็นธรรมดา ในเมื่อโชคดีอย่างนี้แล้ว ก็อย่าปล่อยให้ขณะล่วงเลยไปเพียงความคิดที่ทุกข์กับเรื่องราวในชีวิตประจำวัน แต่ค่อยๆกลับมาสู่ความเข้าใจถูกและถามตัวเองว่า เกิดมาทำไม จะทำอะไรที่ดีที่สุดนับจากนี้ นั่นคือเกิดมาเพื่ออบรมปัญญา ศึกษาพระธรรม เจริญกุศลทุก ๆ ประการ มีความมกน้อย มีความสันโดษ มีความไม่คลุกคลี ประรภความเพียร พัฒนาสติ พัฒนาสมาธิ พัฒนาปัญญาเรื่อยไป ในที่สุดวิมุตติก็ต้องเกิด ความบริสุทธิ์หลุดพ้นจะต้องเกิดขึ้นมา นี่เป็นทางเดินที่พระพุทธเจ้าท่านวางไว้ สอนเอาไว้ พวกเราต้องเดินตาม ฉะนั้นปฏิบัติธรรมให้สมควรแก่ธรรม แล้วเราถึงจะรู้ว่าธรรมะมีจริง ถ้าเราปฏิบัติตามธรรมะนี้ได้ เรามกน้อยสันโดษ ไม่คลุกคลี ประรภความเพียร มีสติ สมาธิ ปัญญา ทำ ๗ ประการนี้ได้ เราจะเจอประการที่ ๘ คือไม่เนิ่นช้า ธรรมะของพระพุทธเจ้า ธรรมะของมหาบุรุษประการที่ ๘ ไม่เนิ่นช้าเราจะเห็นความเปลี่ยนแปลงในตัวเองอย่างรวดเร็วมากเลย แล้วเราจะตั้งว่าพระพุทธเจ้ามีจริง พระธรรมมีจริง พระสงฆ์มีจริง เราจะเชื่อมั่นแน่นแฟ้น เพราะเราเห็นด้วยตัวของเราเอง ไม่ใช่เชื่อเพราะน้อมใจเชื่อ ศรัทธาที่เกิดจากการน้อมใจเชื่อยังแปรปรวนได้ เรียกว่า จลศรัทธา ศรัทธาที่กลับกลอก แต่ถ้าเราได้เห็นความจริง เราประจักษ์ถึงผลแล้ว เป็นตายยังไงเราก็ยังเชื่อมั่นในพระพุทธเจ้าอยู่ เรารู้ว่าธรรมะมีจริง ๆ พวกเราปฏิบัติธรรม ให้สมควรแก่ธรรม

พระพุทธเจ้าตรัสไว้ว่า การประรภความเพียรเพียงราตรีเดียวมีค่ามากกว่ามีชีวิต ๑๐๐ ปี แต่ปราศจากความเพียร คนที่เห็นธรรม ๑ นาที มีค่ามากกว่าคนอายุ ๑๐๐ ปีแต่ไม่เห็นธรรม

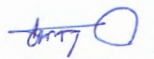
พระพุทธเจ้าก็ทรงรับสั่งพระปัจฉิมวาจา ซึ่งเป็นคำพูดสุดท้ายก่อนที่พระองค์จะปรินิพพาน ดังนี้ ดูกรภิกษุทั้งหลาย บัดนี้ เราขอเตือนพวกเธอว่า “วยธมฺมา สงฺยารา อปฺปมาเทน สมฺปาเทถ” แปลว่า “สังขารทั้งหลายมีความเสื่อมไปเป็นธรรมดาเธอทั้งหลายจงทำหน้าที่ให้สำเร็จด้วยความไม่ประมาทเถิด”

(นายพลสวัสดิ์ วีระพันธุ์พิสัย)
สัตวแพทย์ชำนาญงาน

เกิดมาเพื่ออะไร

เกิดมารับผลของกรรมในอดีตที่ดีและไม่ดีตามเหตุตามปัจจัย ชีวิตที่มีค่าที่สุดในชาตินี้ คือ การเกิดมาแล้ว ได้ทำความดี สะสมความดี ครับ

(นายธนกฤต วิลัยคาร)
๕๕ ธ.ค. ๒๕๖๒

มนุษย์เกิดมาทำไม

เกิดมาเพื่อกิน เกิดมาเพื่อกาม เกิดมาเพื่อเกียรติ

พวกที่ ๑ คือ เกิดมาเพื่อกิน เรื่องกินนั้นเป็นของจำเป็น ครั้งไปติดในรสของอาหารเข้าก็หลงใหลในเรื่องการกิน ดูคนสมัยนี้สนใจในเรื่องการกินกันมากยิ่ง ๆ ขึ้นทุกที ตามหน้าหนังสือพิมพ์ก็ดี หรือเครื่องมือสื่อมวลชนอย่างอื่นก็ดี มีโฆษณาเรื่องกินอย่างมีศิลปะกันยิ่งขึ้นจนเป็นที่เชื่อได้ว่าคนจำนวนไม่น้อยหลงใหลบูชาในเรื่องการกิน เกิดมานี้เพื่อ กิน นี่เป็นพวกที่ ๑

พวกที่ ๒ เกิดมาเพื่อกาม ที่เรียกว่าเรื่องกามนั้น หมายถึง ความสนุกสนาน เอรีดอรรอย ทางตา ทางหู ทางจมูก ทางลิ้น ทางกาย ทุกชนิด เพราะว่าเมื่อเสร็จจากเรื่องกินแล้ว คนก็หันมาเรื่องความสนุกสนานทางอายตนะเป็นส่วนใหญ่ นี้เรียกว่าเป็นเรื่องกาม กลายเป็นคนที่ตกอยู่ใต้อำนาจของสิ่งเหล่านี้ถึงขนาดที่เรียกว่าเป็นทางด้วยกัน ทั้งนั้น แม้ที่สุดแต่อบายมุขต่าง ๆ ที่กล่าวนามมาแล้วนั้นก็รวมอยู่ในเรื่องกาม คือ ความรู้สึกเอรีดอรรอยทางจิตใจ ซึ่งเป็นอายตนะที่ ๖ เป็นเรื่องหลงใหลได้ถึงที่สุดด้วยกันทุกอย่าง นี้เรียกว่าคนเหล่านี้เกิดมาเพื่อสิ่งที่เรียกว่ากาม คือ วัตถุอันเป็นที่ตั้งของความใคร่ อันอาศัยอายตนะ คือ ตา หู จมูก ลิ้น กาย ใจ เป็นเครื่องมือ นี่เป็นพวกที่ ๒

พวกที่ ๓ เกิดมาเพื่อเกียรติ นี้ได้รับการอบรมสั่งสอนมาให้บูชาเกียรติ แม้ชีวิตนี้ก็สละให้เพื่อเกียรติ ถ้าหนทางที่ตนถือเอาสำหรับแสวงเกียรตินั้น เป็นไปเพื่อประโยชน์ผู้อื่น และประโยชน์ตนรวมกันไป ก็ยังนับว่าเป็นประโยชน์อยู่มาก ไม่เป็นที่ตั้งแห่งการติเตียนตามวิสัยชาวโลกทั่ว ๆ ไป แต่ในทางธรรมะนั้น ถ้าหลงใหลถึงขนาดตกเป็นทาสของสิ่งที่เรียกว่าเกียรติแล้ว ก็ยังถือว่าเป็นสิ่งที่น่าเวทนาสาหัส คือ ยังไม่ดับทุกข์นั่นเอง เพราะฉะนั้น เรื่องกินก็ดี เรื่องกามก็ดี เรื่องเกียรติก็ดี จึงมีไว้สำหรับเป็นเครื่องหลงใหลอย่างยิงได้ด้วยกันทุกอย่าง

วัชระ

นายวัชระ ต๊ะเตจา

เจ้าหน้าที่ระบบงานคอมพิวเตอร์

มนุษย์เกิดมาทำไม

มนุษย์เกิดมาทำไม เกิดมาทำอะไร มีจุดหมายปลายทางหรือเปล่า หรือเกิดมาเพื่อปล่อยให้ชีวิตเป็นไปตามเหตุการณ์ต่างๆ ที่เหมือนเรือไม่มีหางเสือ ปล่อยไปโดยไม่มีจุดหมายปลายทางตามกระแสน้ำและกระแสน้ำ ซึ่งภารกิจของมนุษย์มี ๒ อย่าง ได้แก่ ภารกิจทางร่างกาย และภารกิจทางใจ ซึ่งจะต้องทำให้สมบูรณ์

ภารกิจด้านร่างกาย จะต้องดูแลให้ร่างกายมีความสุขไม่มีความทุกข์ ซึ่งจะต้องมีปัจจัย ๔ ที่จำเป็นต่อมนุษย์พร้อมบริบูรณ์ ทำให้ร่างกายเรามีความสุขสบายอันได้แก่ อาหาร ที่อยู่อาศัย เครื่องนุ่งห่ม และยารักษาโรค ซึ่งได้มาโดยไม่เบียดเบียนผู้อื่น และเกิดโทษแก่ตนเองและผู้อื่น โดยอาศัย ศีล ๕ เป็นแนวปฏิบัติให้มากที่สุด

ภารกิจทางใจ ไม่ให้เกิดมีทุกข์ จะเป็นสุขได้ต้องอาศัยพระอริยะสัจ ๔ ซึ่งความจริงสัตวโลกไม่สามารถบรรลุได้ต้องอาศัยพระพุทธเจ้าซึ่งมีสติและจิตใจอันสูงส่ง ถึงจะบรรลุพระอริยะสัจ ๔ ได้ อันได้แก่ ทุกข์ สมุททัย นิโรธ มรรค ซึ่งสังฆธรรมที่เป็นอันประเสริฐยิ่ง

ทุกข์ คือ การเกิด การแก่ การเจ็บ การตาย ประสบกับสิ่งที่ไม่ปรารถนา การพลัดพรากจากสิ่งที่รัก

สมุททัย สาเหตุการเกิดทุกข์ อันเกิดจากตัณหาทั้งสาม ได้แก่ กามตัณหา ความอยากในกาม ภาวะตัณหา ความอยากมีอยากเป็น วิประตัณหาความไม่อยากเป็น ไม่อยากได้

นิโรธ ทำให้แจ้ง การดับทุกข์ การละตัณหา กิเลสทั้งหลาย

มรรค เครื่องมือที่ใช้เพื่อดับทุกข์ ซึ่งได้แก่การเจริญทาน เจริญศีล เจริญภาวนา

ทาน การให้ทานให้กับใครก็ได้ทั้งมนุษย์และสัตว์โลกทั้งหลาย แต่ถ้าทำกับพระจะได้บุญมากกว่าได้ปฏิบัติธรรม และได้รับรักษาศีล

ศีล การปฏิบัติตามศีลธรรมทั้ง ๕ และรักษาศีล ๕ ให้ได้มาก ไม่เบียดเบียนผู้อื่น ไม่ประพฤตินิสิตศีลธรรม

ภาวนา การฝึกอบรมจิตใจให้มีสมาธิและทำจิตให้สงบ และมีปัญญา การปล่อยวาง การกระทำอุเบกขาด้วยปัญญา ปล่อยวางไปตามธรรมชาติ ยอมรับความจริงให้ได้จึงจะมีความสุขตลอดไป

นายสนั่น ไชยยะ

ปุศุสัต์ว์อำเภอเวียงหนองล่อง

เราเกิดมาเพื่ออะไร

หากเข้าใจผิดก็จะดำเนินชีวิตไปในทางที่ผิด ความเข้าใจถูกจะนำพาชีวิตไปในทางที่ถูก ไม่เสียโอกาสที่ได้เกิดมาเป็นมนุษย์ซึ่งกว่าจะได้เกิดเป็นมนุษย์นั้นเป็นของยากยิ่ง

เหตุที่เราจึงต้องเกิดมาหรืออยู่ในกระแสของการเวียนว่ายตายเกิด (วัฏสงสาร) นั้น เพราะเราไม่รู้ความเป็นจริงหรือ อริชา คือไม่รู้ในหลักของ อริยสัจสี่ ว่าชีวิตตั้งอยู่บนพื้นฐานของความทุกข์ เหตุแห่งทุกข์ก็คือ ตัณหา อันได้แก่ ความอยากหรือความยินดีพอใจ (กามตัณหา ภวตัณหา) กับความไม่ยินดีพอใจ (วิภวตัณหา) โดยมีความยึดหรืออุปาทาน ต่อตัณหาดังกล่าว นี่เป็นเหตุที่นำเรามาเกิดหรือสายเกิด

ส่วนการที่จะตัดกระแสของการเกิดหรือนิโรธ นั้นมีอยู่ นั่นคือถอดถอนตัณหาออกจากจิตโดยสิ้นเชิง วิธีการที่จะปฏิบัติเพื่อถอดถอนตัณหาได้ก็คือ มรรคมงคลแปด หากปฏิบัติตามมรรคทั้งแปดองค์ได้สมบูรณ์แล้ว ก็ถึงอรหัตผล ไม่ต้องกลับมาเกิดอีก นี่เป็นสายดับ

เมื่อเราเกิดมาเป็นมนุษย์ เรามีชีวิตอยู่เพื่อทำหน้าที่หน้าที่ที่จะต้องทำมีอยู่สองประเภท ประเภทแรกหน้าที่ต่อผู้อื่นและสิ่งอื่น ประเภทที่สอง หน้าที่ต่อตนเอง

๑. หน้าที่ต่อผู้อื่น ได้แก่ หน้าที่ต่อบุคคลที่เราสัมพันธ์ด้วย นับตั้งแต่บุคคลใกล้ชิดที่มีความสัมพันธ์กันแนบแน่นในครอบครัว เช่นมารดา บิดา สามี ภรรยา บุตร ญาติพี่น้อง ห่างออกไปก็มีมิตรสหาย บุคคลในองค์กรที่เราร่วมงานด้วย ตลอดจนผู้คนในสังคม ไม่เว้นแม้แต่สัตว์เลี้ยง ซึ่งเราจะต้องปฏิบัติต่อบุคคลดังกล่าวตามขนบธรรมเนียม ประเพณี ค่านิยม กฎระเบียบข้อบังคับ และพันธกรณีที่มีต่อกัน การปฏิบัติหน้าที่ดังกล่าวมีเป้าหมายที่จะอยู่ร่วมกันโดยสันติสุข จึงต้องยึดหลักของการทำเพื่อประโยชน์ตนและประโยชน์ผู้อื่น ไม่เบียดเบียนตน ไม่เบียดเบียนผู้อื่น อยู่อย่างเอาใจเขามาใส่ใจเรา รู้จักรับผิดชอบในหน้าที่ รู้จักข่มใจต่อสิ่งที่ไม่ดีทั้งหลาย มีความอดทนอดกลั้นต่อความทุกข์ยากลำบากทั้งทางใจและทางกาย รู้จักเสียสละแบ่งปัน รู้จักให้อภัยผู้อื่น นอกจากนี้ควรให้หลักพรหมวิหารธรรม อันได้แก่ เมตตา กรุณา มุทิตา และอุเบกขา มาเป็นแนวทางในการอยู่ร่วมกับผู้อื่น ธรรมดังกล่าวเป็นหลักธรรมกว้างๆ แต่ก็ใช้ได้ผลดี

๒. หน้าที่ต่อตนเอง ประการแรก หน้าที่ในการเลี้ยงดูกาย คนส่วนใหญ่จะเอาใจใส่ในการเลี้ยงดูกายอยู่แล้ว โดยเฉพาะอาหารการกิน จะเลือกกินแต่อาหารที่ตนชอบ แม้ว่าอาหารบางอย่างจะไม่ใช่ประโยชน์ต่อสุขภาพ หากบริโภคเข้าไปมากๆ กลับเป็นผลเสียต่อสุขภาพด้วย โรคร้ายไข้เจ็บหลายอย่างจึงเข้าทางปากการดูแลรักษาร่างกายก็เพื่อให้มีอายุยืนยาว มีสุขภาพดี แต่ต่อให้ดูแลรักษาสุขภาพดีเพียงใดก็ตาม ร่างกายก็ต้องแก่ เจ็บ และตายเป็นธรรมดา ไม่ต่างไปจากการดูแลรักษาวัตถุสิ่งของเลย เราจึงต้องเตรียมใจที่จะยอมรับความแก่ ความเจ็บ และความตายซึ่งกำลังเดินทางเข้ามาด้วยใจที่กล้าหาญ ไม่หวั่นไหว เพราะเป็นความจริงที่ทุกคนจะต้องพบ

ที่เป็นเช่นนี้เพราะทุกคนเกิดมามีกิเลสตัณหาติดมากับตัวด้วยหากหมัดกิเลสตัณหาก็คงไม่ต้องเกิดอีก กิเลสตัณหาไม่เคยเกรงกลัวใครและไม่มีอำนาจใดๆที่จะเอาชนะมันได้ มีแต่ธรรมะเท่านั้นที่จะเอาชนะกิเลสตัณหาได้ การดูแลรักษาและพัฒนาจิตจึงต้องใช้ธรรมะเป็นเครื่องมือในการพัฒนาเพราะถ้าพึ่งความรู้ทางโลกมีแต่จะส่งเสริมให้กิเลสตัณหาและอุปาทานมีกำลังเข้มแข็งขึ้น ไม่สามารถที่จะสร้างสันติสุขภายในให้เกิดขึ้นได้อย่างแท้จริง

นายประสงค์ ตามปัญญา

ตำแหน่ง เจ้าพนักงานสวัสดิบาล

กลุ่มพัฒนาสุขภาพสัตว์ สำนักงานปศุสัตว์จังหวัดลำพูน

ชีวิตนี้เกิดมาเพื่ออะไร

เกิดมาเพื่อรับผลของกรรมในอดีตที่ดีและไม่ดีตามเหตุตาม
ปัจจัย และเกิดมาเพื่อทำกรรมใหม่ที่ดีและไม่ดี ชีวิตที่มีค่าที่สุด
ในชาตินี้ คือ การเกิดมาแล้วได้ทำความดี

นางธัญญา ดาสุนทร
เจ้าพนักงานสัตวบาล